

Arrest

nr. 89 855 van 16 oktober 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 27 juli 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 juni 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 5 september 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. GUEDENS en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Het door verzoeker niet-betwiste feitenrelaas, zoals weergegeven in de bestreden beslissing luidt als volgt:

“U verklaart een Russisch staatsburger te zijn en van Ingoesjetische origine te zijn. Tot uw vertrek uit uw land van herkomst verbleef u samen met uw moeder in de stad Nazran, in de republiek Ingoesjetië. Tot voor uw vertrek werkte u als arts op de afdeling reanimatie in het republikeins ziekenhuis in Nazran. U verklaart omwille van volgende redenen uw land van herkomst te hebben verlaten.

Op 12 maart 2010 kwamen 2 onbekende mannen in een wagen naar u. Eén van hen zei dat hij familie was van 1 van uw vroegere patiënten en vroeg u mee naar zijn huis te gaan om een zieke te onderzoeken. U ging met hem mee. In het huis zag u iemand met een schotwonde aan zijn rechterschouder en verscheidene andere verwondingen. U vermoedde dat hij interne bloedingen

had en raadde hen aan naar het ziekenhuis te gaan. Vervolgens werd u met de dood bedreigd door een gewapende man in camouflage-uniform die naast de gewonde zat. U mocht niets over dit voorval aan iemand vertellen. U heeft de bloeding gestopt en een pijnstiller bij de gewonde ingespoten. Ook zei u aan hen welke medicatie ze moesten kopen. Hierna werd u in de buurt van het busstation afgezet nadat u en uw familie met de dood werden bedreigd indien u iets zou vertellen aan iemand. Hierna bleef u 1 week van uw werk thuis.

Op 26 april 2010 kwam u 's ochtends van uw werk. U werd door een auto gestopt en de man die u op 12 maart 2010 naar een gewonde bracht, bracht u die dag opnieuw naar een jongeman met minimum 1 schotwonde aan zijn benen. In de mate van het mogelijke verzorgde u de gewonde. Net als van de gewonde die u op 12 maart 2010 heeft verzorgd, vermoedt u dat deze gewonde een rebel was. Na de behandeling werd u dicht bij uw woning afgezet.

Op 11 mei 2010 begeleidde u een patiënt per ziekenwagen naar Vladikavkaz. Wanneer u van Vladikavkaz terugkeerde naar Ingoesjetie, werd u gebeld door uw collega en vriend, M. B.. Hij vertelde u dat medewerkers van de nationale veiligheidsdienst FSB u in het ziekenhuis van Nazran zochten. Nadat u dit hoorde, belde u naar uw moeder. Uw moeder vertelde u dat er op dat moment een huiszoeking in uw woning plaatsvond. Uw intern Russisch paspoort en uw reispaspoort werden tijdens deze huiszoeking in beslag genomen. Vervolgens liet u de wagen waarin u zat, stoppen, haalde u de batterij uit uw gsm en liep u naar een verre familielid langs vaderskant, B.N. Diezelfde avond is B. naar uw moeder gegaan, heeft er wat spullen van u meegebracht en zei u dat u wordt gezocht omdat u wordt verdacht van het geven van hulp aan de rebellen. De volgende dag vertrok u naar Naltjik, waarna u diezelfde dag nog naar Moskou vertrok per trein. In Moskou verbleef u bij uw vriend, R.K..

Op 20 mei 2010 diende u omwille van bovenstaande gebeurtenissen per post een klacht in bij de procureur-generaal in Moskou. Als correspondentieadres bij die klacht heeft u het adres van uw neef, R.A., die ook in Moskou verbleef, opgegeven. Vervolgens hoorde u of uw familie niets meer van die klacht.

Op 30 mei 2010 's avonds kwam u telefonisch te weten dat politieagenten de woning van uw neef R.A. zijn binnengevallen en dat ze uw neef hebben geslagen. De politieagenten waren er op zoek naar u.

Op 16 juni 2010 vertrok u uit Moskou per vrachtwagen naar België waar u op 18 juni 2010 aankwam. Diezelfde dag diende u een asielaanvraag in bij de bevoegde Belgische asielinstanties. Er werd 5000 euro voor uw reis naar België betaald.

Na uw vertrek uit uw land zijn er verschillende keren personen van de autoriteiten, vermoedelijk de FSB, bij uw moeder, bij uw zus, bij uw oom M.G. en bij uw tante A.P. langsgeweest. Ze waren op zoek naar u. Na uw vertrek is uw moeder naar verschillende Russische instanties geweest om meer informatie te krijgen over uw problemen. Aan haar werd gezegd dat u de rebellen niet moest helpen. Uw afdelingshoofd in het ziekenhuis van Nazran heeft niet nader bekende problemen gekend met de politie omdat de ze op zoek zijn naar u.

Ook in november 2009 en in januari 2010, werd er aan u gevraagd om personen met een schotwonde te behandelen. U weet niet of deze gewonden of hun vrienden rebellen waren.

In geval van een terugkeer naar uw land van herkomst vreest u gearresteerd en gefolterd te worden door de FSB die u ervan verdenken de rebellen te hebben geholpen of vreest u vermoord te worden door de rebellen indien de autoriteiten ooit een rebel zouden aanhouden of vermoorden. Meer bepaald zouden de rebellen u in dat geval vermoorden omdat ze zouden denken dat u informatie over die vermoorde of gearresteerde rebel aan de autoriteiten zou hebben gegeven. U weet niet of u officieel wordt gezocht, noch weet u of er een strafzaak tegen u werd gestart.

Uw zus, L.K.N. (O.V. ...), diende op 14 oktober 2005 een asielaanvraag in bij de bevoegde Belgische asielinstanties. Op 18 december 2006 werd uw zus erkend als vluchteling.

U bent in het bezit van volgende documenten: een kopie van enkele pagina's van uw Russisch intern paspoort met een vertaling ervan, uw rijbewijs, uw militair boekje, een diploma van arts dd 17 juni 2003 met een vertaling ervan, uw bewijs van pensioensverzekering, een diploma van een post-

academische opleiding dd. 31 augustus 2006, een diploma van een post-academische opleiding dd 14 juli 2006, een diploma boekhouden dd. 29 mei 2004 en uw arbeidsboekje.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker zich de schending aan van de (materiële) motiveringsplicht voortvloeiend uit artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, evenals een schending van de zorgvuldigheidsplicht.

2.2. De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoeker, die zich verzet tegen de motieven van de bestreden beslissing, in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

2.3. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht. Daarbij moet worden overwogen wat volgt :

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. De bestreden weigering tot toekenning van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus wordt gemotiveerd als volgt :

“Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er zich in Ingoesjetië gaandeweg een rebellenbeweging ontplooid heeft en dat deze deelrepubliek heden kampt met verscheidene problemen op het vlak van veiligheid en mensenrechten. Hoewel het geweld niet altijd eenduidig aan de ene of de andere partij kan worden toegeschreven, zijn hiervoor doorgaans zowel rebellen als de daar aanwezige autoriteiten, veiligheidsdiensten of ordetroepen verantwoordelijk. De schendingen zijn divers van aard en hebben bovenal een gericht karakter. Zo plegen rebellen voornamelijk aanslagen op personen die in hun ogen medestanders van de autoriteiten zijn of op personen die zich niet in overeenstemming

gedragen met radicale religieuze opvattingen. De autoriteiten worden, van hun kant, verantwoordelijk geacht voor verdwijningen, folteringen en wederrechtelijke executies van personen die door hen verdacht worden deel uit te maken van of samen te werken met de rebellerende gewapende groeperingen. Bovendien maken bepaalde personen van de situatie in Ingoesjetië gebruik om voor eigen rekening criminele daden te stellen en toe te dekken, en ontstaan er heel wat bloedvetes die veroorzaakt worden door het uiteenlopende geweld in de republiek. In deze complexe context dringt zich dan ook vooreerst een individuele beoordeling op van de vraag naar bescherming in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd betreffende essentiële aspecten in uw asielrelaas.

Zo heeft u tegenstrijdige verklaringen afgelegd betreffende de verwondingen van de gewonde rebel die u op 26 april 2010 diende te verzorgen. Meer bepaald stelt u tijdens uw eerste gehoor voor het CGVS dat u die dag een jongeman met minstens 1 schotwonde aan zijn benen diende te behandelen (CGVS 1 (03.02.2011), p. 19). Deze persoon had verwondingen aan zijn buik en benen, en u was vooral bezorgd om de verwondingen op zijn benen (CGVS 1, p. 19). Echter, tijdens uw tweede gehoor voor het CGVS verklaart u dat u dacht dat deze persoon een schotwonde aan zijn schouder had, doch u weet niet meer welke schouder het was (CGVS 2 (29.08.2011), p. 15). Ook stelt u bij uw tweede gehoor dat de gewonde een schedel- of hersenletsel had en stelt u dat de schotwonde u geen zorgen baarde, maar de bloedingen in de organen wel (CGVS 2, p. 15). Geconfronteerd met uw eerdere verklaring volgens dewelke de gewonde een schotwonde aan zijn benen had, stelt u dat dit kan, dat u het misschien bent vergeten en dat u zich niet druk maakte over de schotwonde (CGVS 2, p. 15). Deze verklaringen zijn niet afdoende. Immers, ze vermogen niet te verklaren waarom uw eerste verklaringen omtrent de verwondingen zeer gedetailleerd zijn, doch tegengesteld aan uw latere verklaringen hieromtrent op het tweede gehoor (CGVS 1, p. 19). Bovendien stelt u tijdens uw tweede gehoor expliciet en zonder uiting van enige twijfel dat de schotwonde u geen zorgen baarde - in tegenstelling tot de inwendige bloedingen - en stelt u dat hij een schedel- of hersenletsel had (CGVS 2, p. 15).

Ook dient vastgesteld te worden dat u tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd betreffende de manier waarop u op de hoogte bent geraakt van de inval door de politie in de woning van uw neef R.A. (...) in Moskou op 30 mei 2010. Zo stelt u tijdens het eerste gehoor voor het CGVS dat uw neef R. (...) uw vriend R.K. (...) bij wie u verbleef, heeft opgebeld en vervolgens zijn verhaal deed (CGVS 1, p. 21). Echter, tijdens uw tweede gehoor voor het CGVS stelt u dat u met de gsm van uw vriend Ru. (...) naar uw neef R. (...) heeft gebeld (CGVS 2, p. 8). Geconfronteerd met uw eerdere verklaring volgens dewelke u niet zelf heeft gebeld, stelt u dat uw vriend Ru. (...) naar uw neef heeft gebeld en dat u achteraf nog zelf met uw neef heeft gesproken (CGVS 2, p. 8). Echter, deze stelling vermag geenszins uw stelling tijdens uw eerste gehoor voor het CGVS volgens dewelke uw neef naar uw vriend heeft gebeld, te verklaren.

Bovenstaande vastgestelde tegenstrijdigheden betreffende essentiële aspecten van uw asielrelaas doen ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ook moet opgemerkt worden dat u uw vluchtroute naar België niet aannemelijk heeft kunnen maken. Zo verklaart u illegaal per vrachtwagen van Moskou naar België te hebben gereisd in mei 2010 (CGVS 1, p. 11). Echter, u heeft tijdens uw asielprocedure verschillende tegenstrijdige verklaringen gegeven aangaande uw reisroute.

Zo heeft u voor het CGVS verklaringen afgelegd die tegenstrijdig zijn met uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Meer bepaald stelt u dat er 5000 euro voor uw reis naar België werd betaald (CGVS 1, p. 12). Echter, in de vragenlijst verklaart u dat er 4500 euro voor uw reis werd betaald (verklaring DVZ, punt 33). Geconfronteerd met uw verklaring bij DVZ, stelt u dat u zich daar misschien heeft vergist en dat er 5000 euro werd betaald (CGVS 1, p. 12). Deze verklaring is echter niet afdoende. Immers, zoals blijkt uit het administratief dossier, ondertekende u bij het gehoor door DVZ een document waarmee u de inhoud van de vragenlijst aanvaardde nadat het u werd voorgelezen in het Russisch. Bijgevolg ging u akkoord met uw verklaringen bij DVZ.

Daarnaast stelt u bij DVZ en tijdens het eerste gehoor voor het CGVS dat u uw neef R. (...) geld heeft gegeven om uw reis te regelen (verklaring DVZ, punt 33 & CGVS 1, p. 12). Voor het CGVS heeft u toen gesteld dat uw vriend Ru. (...) dat geld aan uw neef R. (...) heeft gegeven (CGVS 1, p. 12). Tijdens uw tweede gehoor voor het CGVS daarentegen, stelt u dat uzelf nooit iemand heeft betaald om uw reis

te regelen en dat uw neef R. (...) met zijn geld - al dan niet geleend - uw reis betaalde (CGVS 2, p. 9). Geconfronteerd met uw eerdere verklaring volgens dewelke uw vriend Ru. (...) het geld voor uw reis zou hebben doorgegeven, stelt u dat dit niet waar is en stelt u dat Ru. (...) zoveel geld niet heeft (CGVS 2, p. 9). Echter, deze stelling verklaart geenszins uw eerdere tegenstrijdige verklaringen in uw verklaringen van DVZ en tijdens het eerste gehoor voor het CGVS enerzijds en uw verklaringen tijdens het tweede gehoor voor het CGVS anderzijds.

Omwille van bovenstaande vaststellingen heeft u uw reisroute naar België niet geloofwaardig kunnen maken. Ook ontstaat hierdoor het vermoeden dat u uw internationaal paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door u verkregen visum voor de reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit het land vertrokken bent, verborgen te houden.

Bovendien werden verschillende opmerkelijke onwetendheden in uw gehoorverslagen voor het CGVS waargenomen.

Zo weet u niet of u nu al dan niet officieel gezocht wordt en of er al dan niet een rechtszaak tegen u is gestart (CGVS 1, p. 5 & CGVS 2, p. 13). Nochtans is uw moeder naar verschillende Russische instanties langsgesegaan om zich te informeren betreffende uw situatie (CGVS 1, p. 5 & CGVS 2, p. 12 & 13). Doch, u weet niet precies welke instanties uw moeder hieromtrent geïnformeerd heeft (CGVS 1, p. 5). U vermoedt dat ze naar het parket en naar de FSB is gegaan, maar u weet dit niet zeker (CGVS 1, p. 5 & CGVS 2, p. 13). Ook verklaart u dat uw afdelingshoofd van het ziekenhuis problemen met de politie heeft gekend omwille van u, maar weet u niet welke problemen dit precies zijn: u weet dat politie bij haar is geweest, maar weet bijvoorbeeld niet hoe vaak dit zou zijn gebeurd of over welke politiedienst het hier ging (CGVS 2, p. 4). Uw verklaring volgens dewelke u telefonisch zulke dingen niet kunt vragen uit schrik dat de telefoon wordt afgeluisterd (CGVS 1, p. 5, 22), is niet afdoende om dergelijke onwetendheden te verantwoorden. Bovendien heeft u geen afdoende reden gegeven waarom u niet op een andere manier - met name per brief, fax of via internet - heeft geprobeerd informatie te verzamelen over de stand van zaken van uw problemen in uw land. Immers, u stelt dat u de mensen geen problemen wil bezorgen (CGVS 2, p. 5). Doch, u specificeert geenszins op welke manier u mensen in de problemen kunt brengen door contact met hen te hebben per brief, fax of internet (CGVS 2, p. 5). Dergelijke manifeste onwetendheden betreffende de stand van zaken van uw problemen en de handelingen die uw moeder heeft gesteld om meer te weten te komen over uw situatie, ondermijnt verder de aannemelijkheid van uw asielrelaas.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetië, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden. Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Ondanks een toename van het aantal incidenten, valt immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is.

De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Ingoesjetië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve dient te worden vastgesteld dat uw zus, L.K.N. (O.V. ...), erkend werd als vluchteling omwille van de activiteiten van haar man, B.K.T. (O.V. ...), voor een ngo. Aangezien aldus blijkt dat er geen verband is tussen uw en haar asielmotieven, kan de erkenning van uw zus als vluchteling bovenstaande appreciatie omtrent uw asielaanvraag niet beïnvloeden.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten vermogen niet bovenstaande vaststellingen en inschattingen te beïnvloeden. Immers, de kopie van enkele pagina's van uw Russisch intern paspoort met een vertaling ervan, uw rijbewijs, uw militair boekje, een diploma van arts dd 17 juni 2003 met een vertaling ervan, uw bewijs van pensioensverzekering, een diploma van een post-academische opleiding dd. 31 augustus 2006, een diploma van een post-academische opleiding dd. 14 juli 2006 en uw diploma boekhouden dd. 29 mei 2004 bevatten informatie betreffende uw identiteit en uw scholing die geenszins betwist worden. Doch, ze bevatten geen informatie betreffende de door u verklaarde problemen. Wat uw arbeidsboekje betreft, dient opgemerkt te worden dat het aantoonst dat u gewerkt heeft als arts-anesthesist in het republikeins ziekenhuis van Ingoesjetïë (CGVS 2, p. 2). Doch uw arbeidsboekje bevat geen informatie betreffende de door u verklaarde problemen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Het komt aan verzoeker toe deze motieven in een ander daglicht te stellen.

2.5.1. Verzoeker stelt dat de commissaris-generaal, die zijn identiteit en scholing als arts niet betwist, bij het nemen van zijn beslissing onvoldoende aandacht heeft geschonken aan het feit dat hij in zijn hoedanigheid van arts een openbare functie heeft bekleed, en als zodanig niet kan gelijkgesteld worden met gewone burgers die occasioneel het slachtoffer zouden kunnen worden van willekeurig geweld in Ingoesjetïë. Uit zijn asielrelaas en de opleiding die hij heeft genoten, blijkt duidelijk en onbetwistbaar dat verzoeker precies omwille van zijn functie als dokter wordt geviseerd door de rebellen, dit met de uitsluitende bedoeling om hun gewonde strijders te verzorgen en te genezen. Anderzijds bestaat er in hoofde van de veiligheidsdienst FSB een vermoeden dat verzoeker in zijn hoedanigheid van dokter enkele gewonde rebellen heeft verzorgd en geholpen met hun genezing. Verzoeker is gekend omwille van zijn openbare functie als dokter, werkzaam in een ziekenhuis en kan ingevolge deze bekendheid niet onopvallend terugkeren naar zijn land van herkomst, nu de kans dat hij wordt herkend door vroegere patiënten zeer waarschijnlijk is, en op die manier zouden de veiligheidsdiensten en/of de rebellen onmiddellijk te weten komen kunnen komen dat hij zich opnieuw in Ingoesjetïë bevindt.

2.5.2. De Raad stelt vast dat verzoeker zich luidens de bewoordingen van zijn verzoekschrift niet verzet tegen het uitgangspunt van de verwerende partij waar die in de bestreden beslissing en zich daarbij steunend op de landeninformatie die zich in het administratief dossier bevindt, stelt dat, gelet op de complexe context in Ingoesjetïë, een individuele beoordeling opdringt van de vraag naar bescherming in het licht van de Vluchtelingenconventie, alsook in het licht van de bepalingen van artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing werd vastgesteld dat zijn asielrelaas ongeloofwaardig was nadat de verwerende partij een aantal vaststellingen had gedaan met betrekking tot de door verzoeker afgelegde verklaringen. Het komt derhalve aan verzoeker toe om deze bevindingen te weerleggen met concrete elementen.

2.6.1. Met betrekking tot aangehaalde tegenstrijdigheden stelt verzoeker dat de commissaris-generaal gewag maakt van tegenstrijdigheden waar er geen zijn en door vermenging van de door hem verschaft, gedetailleerde informatie hieraan een conclusie verbindt welke manifest foutief en onjuist is.

2.6.2. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal verschillende tegenstrijdigheden heeft vastgesteld tussen verzoekers opeenvolgende verklaringen. Deze tegenstrijdigheden, die steun vinden in de stukken van het administratief dossier, betreffen elementen die tot de kern van verzoekers asielrelaas behoren, met name hebben ze betrekking op de verwondingen van de gewonde rebel die verzoeker op 26 april 2010 diende te verzorgen, de manier waarop verzoeker op de hoogte is geraakt van de inval door de politie in de woning van zijn neef R. A. in Moskou op 30 mei 2010 en zijn vluchtroute naar België. Met de verwerende partij moet worden geoordeeld dat het belang van deze

tegenstrijdigheden niet worden gerelativeerd, tenzij verzoeker erin slaagt ze in een ander daglicht te stellen.

2.6.3. De Raad stelt vast dat blijkt, na lezing van de gehoorverslagen, dat verzoekers opmerking dat de commissaris-generaal de twee patiënten en de twee datums onderling heeft vermengd, feitelijke grondslag mist. Uit de gehoorverslagen blijkt immers duidelijk dat verzoeker wel degelijk tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd betreffende de verwondingen van de gewonde rebel die hij op 26 april 2010 diende te verzorgen.

Zo verklaarde verzoeker tijdens zijn eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal in verband met de gebeurtenissen op 26 april 2010 het volgende :

"Ik heb er een jongeman gezien met een schotwond. Maar zijn wonde was heel slecht. Met meer bloed, grotere bloeding. Het was moeilijk te bepalen. 1 of meer schotwonden ? Dat kon ik niet bepalen. Hoe diep die wonde was maar ik ben geen chirurg, ik heb zijn wonden verzorgd; Pijnstillers gegeven en aangeraden dringend naar het ziekenhuis te brengen want hij heeft professionele hulp nodig, mss moet hij geopereerd worden, anders kan hij sterven. Ik probeerde mijn deelname aan zijn verzorging zo klein mogelijk te maken. En ik kon niet voor hem zorgen hoe het moest, mijn mogelijkheden waren beperkt ze vroegen me alles te doen wat ik kon doen (...)"

Op de vraag waar die zieke een schotwonde had, antwoordde verzoeker : *"Dus hij had letsel, kan niet zeggen dat alle wonden schotwonden waren, letsel op buik en benen"*.

Op de herhaling van de vraag waar hij een schotwonde had, verklaarde verzoeker : *"Ik denk op zijn benen. Ik maakte me meer zorgen ivm wonden op zijn benen."* (gehoorverslag CGVS 1, adm; doss. stuk 12, p. 19).

Tijdens zijn tweede gehoor voor het Commissariaat-generaal daarentegen, antwoordde verzoeker op de vraag Wat waren de verwondingen van die gewonde rebel op 26 april ? *"Een schotwonde; Maar die schotwonde baarde me geen zorgen. De letsel van inwendige organen de bloeding, dat was een groot probleem en hij had nog de gevolgen van een schedel/hersenletsel."* (gehoorverslag CGVS 2, adm. doss. stuk 3, p. 15).

De vastgestelde tegenstrijdigheid blijft derhalve onverminderd overeind. Het louter vasthouden aan één versie van de tegenstrijdige verklaringen is onvoldoende om de tegenstrijdigheden te herstellen. De bevestiging van een eerder afgelegde verklaring en het bijgevolg impliciet ontkennen van een andere afgelegde verklaring is geen ernstig verweer om de in de bestreden beslissing vastgestelde incoherenties te vergoelijken. Deze vaststellingen doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van het relaas.

2.6.4. Ook verzoekers opmerking dat de in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheid betreffende de manier waarop hij op de hoogte is geraakt van de politie-inval in de woning van zijn neef het gevolg is van een foutieve en willekeurige interpretatie van de door hem weergegeven feiten, mist feitelijke grondslag. Uit de gehoorverslagen van het Commissariaat-generaal blijkt, in tegenstelling tot wat verzoeker in voorliggend verzoekschrift beweert, duidelijk dat verzoeker tijdens het eerste gehoor verklaarde dat zijn neef R.A. zijn vriend R. K. , bij wie verzoeker verbleef, heeft opgebeld om zijn verhaal te doen over de huiszoeking (gehoorverslag CGVS 1, adm; doss. stuk 12, p. 21), terwijl hij tijdens het tweede gehoor dan weer beweerde dat hijzelf met de gsm van zijn vriend R.K. naar zijn neef R.A. heeft gebeld (gehoorverslag CGVS 2, adm. doss. stuk 3, p. 8). Verzoeker tracht deze tegenstrijdigheden te vergoelijken door te stellen dat er meermaals telefonisch verkeer is geweest tussen R.A. en R.K. en stelt dat hij geen tegenstrijdigheid opmerkt tussen de verklaringen tijdens het eerste en tweede verhoor, maar kan hierin niet worden bijgetreden, nu onmiskenbaar vaststaat dat verzoeker eens verklaarde dat zijn neef zijn vriend bij wie hij logeerde had opgebeld, en dan weer dat hijzelf zijn neef opbelde. De vaststellingen in de bestreden beslissing worden bijgetreden en ondermijnen de geloofwaardigheid van het relaas verder.

2.6.5. Tot slot blijkt uit de gehoorverslagen van de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal dat verzoeker uiteenlopende verklaringen heeft afgelegd over het bedrag dat hij betaalde voor zijn reis naar België en over de afkomst van dat geld. Verzoeker stelt thans dat de enige echte toedracht is dat hij 5000€ kreeg van zijn neef R.A. voor de vlucht, dat die voor zijn reis 4500 € betaalde aan de chauffeur en dat verzoeker zelf 500 € mocht houden als zakgeld. Deze uitleg volstaat niet en valt

evenmin te rijmen met de uitleg die verzoeker had gegeven toen hij werd geconfronteerd met de vastgestelde tegenstrijdigheid: toen stelde hij met name dat hij zich bij de dienst Vreemdelingenzaken had vergist en dat er 5000€ werd betaald. De vastgestelde tegenstrijdigheid blijft derhalve onverminderd overeind, zo ook deze met betrekking tot wie precies het geld had betaald: verzoeker stelt thans in zijn verzoekschrift dat hij 5000€ kreeg van zijn neef, terwijl hij bij de dienst Vreemdelingenzaken en tijdens het eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal stelde dat hij zelf geld heeft gegeven aan zijn neef R. om zijn reis te regelen, en dat hij de eerste keer verklaarde dat het over 4500€ ging en de tweede keer stelde dat het 5000€ betrof (zie verklaring DVZ, adm; doss. stuk 20 punt 33 en gehoorverslag CGVS 1, adm; doss. stuk 12, p. 12). Tijdens het eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal voegde verzoeker hieraan toe dat zijn vriend R.K. dat geld had doorgegeven aan zijn neef R. (gehoorverslag CGVS 1, adm; doss. stuk 12, p. 12). Echter, tijdens zijn tweede gehoor voor het Commissariaat-generaal beweerde verzoeker dan weer dat hijzelf nooit iemand heeft betaald om zijn reis te regelen en dat *zijn neef R. (...) met zijn geld –al dan niet geleend van een derde– de 5000€ voor verzoekers reis heeft betaald* (gehoorverslag CGVS 2, adm. doss. stuk 3, p. 9). Al deze incoherenties doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van het relaas.

2.7. Gelet op de bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet worden gevolgd waar hij stelt dat de verwerende partij onzorgvuldig is omgesprongen met de door hem verschaft informatie. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal op zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding (vaste rechtspraak RvS, zie onder meer: RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De verzoeker kreeg de kans om in zijn vragenlijst bij de dienst Vreemdelingenzaken alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Uit het administratief dossier blijkt verder dat de verzoeker twee keer werd gehoord en tijdens de interviews de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, te reageren op de confrontatie met tegenstrijdigheden, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag op een individuele wijze beoordeeld en heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van de verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat hij onzorgvuldig is tewerk gegaan kan derhalve niet worden weerhouden.

2.8. Gezien hetgeen voorafgaat, en mede gelet op het feit dat verzoeker zich niet verzet tegen het motief in de bestreden beslissing dat de manifeste onwetendheden die verzoeker etaleerde met betrekking tot de stand van zaken van zijn problemen en de acties die zijn moeder zou hebben ondernomen om meer te weten te komen over zijn situatie, hetgeen de onaannemelijkheid van zijn relaas verder ondermijnt, moet worden vastgesteld dat verzoeker er niet in is geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin aan te tonen omwille van zijn vermeende problemen met de rebellen en met de FSB.

2.9.1. Verzoeker is van mening dat hem minstens de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden toegekend op basis van artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. Hij stelt dat de commissaris-generaal bij zijn beoordeling geen rekening heeft gehouden met de openbare functie die hij uitvoerde, als arts in een ziekenhuis. Als uitvoerder van een openbare functie loopt verzoeker een groter risico om gevisieerd te worden hetzij door de rebellen (om hun strijdmakkers te helpen verzorgen), hetzij door de overheid (die verzoeker ervan verdenkt al rebellen te hebben geholpen).

2.9.2. Elke aanvraag om subsidiaire bescherming in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet moet individueel worden onderzocht, waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. Verzoeker brengt geen andere gegevens aan om het vermeende risico op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing aan te tonen dan deze die zijn asielrelaas constitueren. Aangezien dat asielrelaas ongeloofwaardig werd bevonden, kan hij er zich niet langer op beroepen om het ingeroepen risico aannemelijk te maken. Voorts brengt hij geen andere gegevens bij die de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus zouden verantwoorden en verzet hij zich niet tegen de vaststelling in de bestreden beslissing dat er actueel voor burgers in Ingoesjetië geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, aanwezig is. Verzoeker verwijst dan wel naar zijn positie als medische hulpverlener, maar toont niet aan dat hij niet als burger zou moeten worden beschouwd in het licht van de genuanceerde beoordeling van de complexe situatie in Ingoesjetië door de verwerende partij.

2.10. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat het middel niet kan worden aangenomen. De Raad is van oordeel, gelet op hetgeen voorafgaat, dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet worden weerhouden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS